

Czytania: Iz 35,1-10; Ps 85,9ab-10,11-12,13-14; Ewangelia Łk 5,17-26

Dzisiejsze pierwsze czytanie uświadamia nam jak życiodajna, jak owocna dla całego stworzenia, dla wszystkiego, co jest na ziemi, dla każdego człowieka, który ufa Panu Bogu, jak owocna jest Jego bliskość, jak wyzwalająca jest sama obecność Pana Boga. Bóg daj wsparcie człowiekowi, który mu ufa. Izajasz w tym nas utwierdza i mówi: „Odwagi! Nie bójcie się! Oto wasz Bóg... On sam przychodzi, aby was zbawić”. Pan Bóg przychodzi, aby dać nam radość i szczęście, a Jego obecność sprawia, że znika smutek, żal i wzdychanie.

Takim przykładem działania Pan Boga na ziemi, połączonym z Księgą Izajasza, jest dzisiejsza Ewangelia. Jezus uzdrawia człowieka sparaliżowanego, ale najpierw uzdrawia jego duszę, mówi: „Odpuszczają ci się twoje grzechy”. Jezus wzbudza przez to kontrowersję u Żydów, ale w ten sposób ukazuje nam też, że to On jest Bogiem, który może to uczynić, który odpuszcza grzechy, wprowadza do ludzkiej duszy radość i wesele. A uzdrowienie fizyczne jest tylko zewnętrznym i widocznym dla oczu potwierdzeniem, dowodem, że Jezus może wszystko, w tym również to, że to On odpuszcza nam grzechy.

Prośmy o wiarę w Jego moc i Jego troskę o nas, aby uwolnił nas od naszych grzechów, słabości, nałogów, by przywrócił nam wolność, niezależność i radość życia.

o. Wiesław Jonczyk SJ